

Kner–Tevan Alapítvány díja

Malatyinszki József

Alapítványunk eddig négy alkalommal, összesen kilenc kitüntetést adott át az 1997. évtől kezdődően.

A díjátadások mindig ünnepélyes alkalmakkor történtek, illetve kötődtek alapítványi rendezvényekhez. A díjat a megye nyomdászatában kiemelkedően munkálkodók szakmai elismerésére szántuk – s a kitüntetések eddig betöltötték szerepüket, méltó kézbe kerültek. A díj egyébként egy művészi kivitelű plakett és jelentős pénzjutalom.

Engedtessek meg, hogy a mostani díjátadás alkalmát néhány szubjektív gondolattal bővítssem. Itt vagyunk a nyomdásziskolában, amely az 1964-es alapítás óta mindig szívügyem volt, és alapítóként büszke vagyok rá, hogy a budapesti Kossuth Zsuzsa Gimnázium után az országban másodikként itt indult el a szedőképzés, majd 1965-ben – az országban elsőként – a gépmesterképzés. Ezért is példaértékű, hogy az első alapítványi díjat 1967-ben az iskola kapta, s a mostani díjazottak között ott van az első nyomdászosztály egykori tanulója.

Kovács Sándor

Az értelmiségi családból származó kolléga a nyomdásziskola legelső osztályának szedőtanulójaként kezdte a nyomdászéletet, és lassan, egymunkahelyes dolgozóként, nyugdíj előtt állva, itt is fejezi be. A család három nyomdász is kibocsátott: Gyula, Sándor és Edit.

Kovács Sándor a sikeres szakmunkásvizsga és érettségi után a moszkvai egyetemen végezte el felsőfokú tanulmányait, és mérnök tanárként 1973-ban került a nyomdásziskola állományába, majd 1978-ban műszaki igazgatóhelyettesé nevezték ki. Az igazgatók váltották egy-

mást, de ő stabil maradt. Érdemei elsősorban az iskolához kötődnek; elevenítsük fel a nevezetesebb eseményeket: az iskola önállóvá válása (1979); az új iskolaépület (1980); a tanműhely átkerült iskolai kezelésbe (1982); elkészült az új tanműhelyépület (1986); szerkezetváltás – gimnázium a Tevanban (1987); a gyakran változó oktatási-nevelési irányelvek; a nyomdász-képzés szakmai-műszaki-gazdasági irányítása – Kovács Sándor mindezekből derekasan kivette a részét. Emellett tankönyveket írt, a műszaki egyesület tagjaként végzett közösségi munkát. Legfontosabbként említjük meg, hogy 1996 óta a Kner–Tevan Alapítvány kuratóriumának elnökeként sikeresen irányítja a testület munkáját, és döntő szerepe van az alapítvány eredményes munkásságában (nyomdász nagyrendezvények, szakmai utak, ösztöndíjazás, nyomdászkiadványok kiadása...).

Mindezek méltóvá teszik őt az alapítványi díjra és jutalomra.

Hunyadvári András

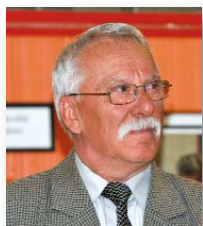
A hetvenéves szakembert tisztelettel köszöntjük, és munkássága elismeréseként nyújtjuk át a Kner–Tevan Alapítvány díját.

1956-ban kapta először szakmánknak ezt a megtisztelő megszólítását, amikor belépett a gyulai Dürer Nyomda kapuján és két évig szedőtanulóskodott. Utána katonai szolgálat következett. Leszerelés után újra a munka, sőt a tanulás: nyomdaipari technikum. Az agilis fiatalember pályája felfelé ívelt: szedőtermi csoportvezető, művezető, korrektor. Nyughatatlan természet a hatvanas évek végén kiléptette az üzemből, de 1972-ben visszatért, s újra vezetői beosztásokat töltött be. A klasszikus szedőteremben, a Dürer sikeres éveiben szolgálta üzeme ér-

dekeit, hozzájárulva a szép nyomtatványok, könyvek előállításának nyomdászszívet dobogtató öröméhez, harmonikusan együttműködve dolgozó társaival és a három, egymás utáni igazgatóval – 1995-ben ment korengedményes nyugdíjba. Azóta vállalkozóként közismert, és szakmai megbecsülést élvez, gyulai műhelyében dolgozva; „Huba szövegszerkesztés” – írja a névjegyén. Széles körű üzleti partneri köre a tanú rá, hogy tehetséges, alapos, igényes munkát ad ki a keze alól; könyvek, prospektusok műszaki szerkesztése, tipografizálása, fedélgrafikák tervezése bizonyítja érzékét és kedvét. Évekig dolgozott a csabai Tevan kiadónak. Munkásságáról kiállításokon is bizonyított. Kiemelkedő, hogy a műszaki egyesületnek Békés megyében alapító tagja (1961), és azóta is aktívan részt vesz az egyesület munkájában.

Örömmel adjuk át neki az alapítványi díjat.

Csiernyik János

Hatvanegy éves, frissen nyugdíjas, de fiatalos tartású, szellemű, kedélyű kollégát üdvözölhetünk Csiernyik Jánosban.

Érettségi után gépmesertanuló lett a Knerben, 1965-ben. Az ötvenes évek vége, a hatvanas évek eleje volt a szakemberképzésnek ez a válfaja, de

1964-től már beindult a szakközépiskolai ok-

tatás. A Csiernyik-féle korosztály kiművelt emberfői adták a rohamosan fejlődő Kner Nyomda gerincét, majd vezetőgárdáját. János is ezek közé tartozott: előbb gépmesterként bizonyított, majd diszpécser lett, nyomdaipari technikai szakvizsgát tett, s képességei nyomán tíz évig művezető volt – ehhez a szakmai tudás és az emberekkel való bánás, együttműködés ismerete kellett, s ez megvolt benne. Aztán volt még valami, ami ösztökélte: a jó értelemben vett ambíció. Ez hajtotta arra, hogy az új társadalmi-gazdasági viszonyok adta lehetőségekkel élve 1990-től az önállóság útjára lépjen, bizonyítson, merészen kockáztasson, s a siker eredményességétől felbuzdulva lépésről lépésre továbbhaladjon, másokat is bevonjon a vállalkozás útjára.

Egyértelmű érdeme, hogy példamutató kezdeményező volt a békéscsabai nyomdászvállalkozások világában. A JAVIPA – a három tulajdonos munkája nyomán – ma a város egyik legsikeresebb nyomdaműhelye, munkaadó, értékteremtő.

Negyvenkét évi munka után vonult nyugdíjba Csiernyik kolléga, átadva helyét a fiatalabbaknak, köztük a fiának is. De nem nyugszik ma sem, második szenvedélyének hódol: gazdálkodik (tanyán él), lovakat nevel, de tartja a nyomdászkapcsolatot. Míg aktív munkás volt, néhány könyv kiadásának volt a mecénása – ez is becsülendő. Bízunk a továbbiakban is a könyvszeretetében.

Eddigi munkássága elismerésül szolgál alapítványi díjunkt.

Kovács Sándor, Malatyinszki József, Csiernyik János, Hunyadvári András